

①

Kedves Imre,

Visszamezve, dióhéjban és meglehetősen rövidre kb. így néz ki, hogy, hogy és mint alakult egymagától, tervezés nélkül, sőt kényszerből de sok sok szerencsével az eddigi pályafutásom.

1944 Októberében a kerítésünk tetején ülve néztem a magyar katonák utolsó kis részlegét gyalogolni a Fő utca felé. Valahogy úgy éreztem, hogy a szemem előtt bezárul egy fejezet és, salgnáltam a katonákat, ahogy vitték a katonai ládájukat mert látszott, hogy nehéz a láda és talán nem fogják tudni, sokáig bírní a cipelest márcsak a láda lehetetlen formája miatt sem.

A kivonuló részleg után jött egy budapesti városi autóbusz amin az utászok voltak, nem sokan ugyan de utolsónak voltak hátra hagyva, hogy fedezzék a visszavonulókat meg lassítsák az orosz csapatok előre haladását. Apám beszélt velük és ők meg mondták,

hogy 5-10 perce van ② a híd robbantása előtt és a gyújtózzsinórt beindítva ők a busszal fognak elmenni és jobb, ha mi is megyünk valami védettebb helyre mert légnyomás lesz a robbanás miatt. Apámmal szaladtunk a ház felé, a malom udvarában lévő pincéhez de a lépcsőn már gurulva "mentünk" le mert a felrobbanó híd miatti légnyomás leverte bennünket a lábunkról.

Orosz katonák jöttek ez után és filléreket osztogattak nekünk apróbbaknak majd ösrzeszedték a lehető erőt, idősebbeket, hogy "kiegyenesítsék" a híd hiányait, amolyan le meg föl hajtási lehetőséget teremtek a híd mellé, a Görbe csárdai és a Szt. János kert oldalán az útnak. Szerencsére a kájas alacsorog volt a híd alatt. Később a híd allatti ür be lett temetve és az út megint út volt. A fővárosi autóbusz az utászokkal persze messze volt de egyben egy délibáb szerű előjel is volt a busz mert évekkel később mintán kilettem tessékelve magasabb fokú tanulmányok folytatásából inas

(3)

lettem ennél a kék ezüst autobusz
cégnél.

Kimondottan jó társaság volt akikkel
együtt kinlódtnunk, szenvedtünk, és hát
persze csibészkedtünk, a legutóbbit
ugyan nagyon mérsékelten mert az
egyenruha miatt bizonyos határok voltak
amik lelohasztoltak azt amin mindenki
keresztül megy ahogy nőfel és az idő
múlik.

Miután megkaptam az u.n. segédlevelet
így éreztem, hogy repülni tudok, szárnyaim
vannak és a világ előttem áll! Egy kis
remény ami elsimítja a göröngyös utat,
az államosítást és a földek átadását az állam-
nak.

Anyám ekkor közölte velem, hogy most-
már elmondhatja az igaz történetet: miért
is lettem és lehettem inas, hogyan is
lettem szakmunkás és hát ha tetszik ha
nem, nem mindenki rossz!

Apám eléggé tehetséges ember volt de az
ifjúkori barátai azok akikkel az iskolát
nyígták együtt egyszerű családok gyerekei

(4)

voltak. Apám a "szegény - gazdag" mindig
kívülről volt kezelve. Egyik részben az
osztálytársak között, másik részben az úgy
nevezett intelligencia körül, harmadik
részben a tehetősebb anyagiakban bővelkedők
társaságában valahogy csak megtűrték
maguk között.

A mi családnak nem született vagyonba,
erre felé ahol most élek az ilyen úgy hívják,
hogy új-gazdag, ami lebecsénylést is jelent, a
család eredetileg megdolgozott azért amijük volt.
Így történt aztán az, hogy azok akikkel
együtt nőt fel (főleg kalocsai "nyelven") közelebb
éreztek őt magukhoz.

Abban az időben, fiatal korban nősültek
azok akik túlélték a késeléseket, pont azon-
a hídron amit később a katonák felrobbantottak.
Így volt az is, hogy az egyik osztálytárs
megakart nősülni nagyon fiatalon és kölcsön
kért egy komoly összeget az apámtól házat
venni. Meg is vette, egy budapesti külvárosban
ahol aztán élt feleségével, de a pénzt soha
sem fizette vissza és az apám soha sem
kérte hogy tegye.

⑤

Amikor a Vallás és Közoktatásügyi Miniszter küldött nekem egy névreszóló táviratot és közölte, hogy kivagyok tiltva minden középiskolából és felsőbb iskolából és a tetejére figyelve leszek, hogy ez így is legyen, kissé összedőlt a világ bennem, hogy így mondjam.

Haza mentem a barackfa alá és nem tudtam, hogy mi is lesz innen, fogva. Híreknél van különleges tehetségük és elterjednek, ha akarjuk, hanem és így történt az is, hogy egy üzenet jött a házukhoz, hogy jó lenne, ha Pestre mennék erre és erre a címre, ebben és ebben az időben, de egyedül!?

Elmentem, egy nagyon szép házhoz, kerítéssel virágokkal, kis kapuval és a megadott időben egy ember, számomra ismeretlen, jelent meg a kerítésen belül.

Pár szobán közölte, hogy mintán szükségem van segítségre és ha én is úgy akarom akkor ő el tudja intézni azt, hogy szakmát tanulhatok és garantálja azt is, hogy még ha a fejem tetejére is állok akkor is befogom tudni fejezni a

⑥

szakmai tanulmányokat.

Vissza a barackfa alá és Anyámmal megbeszélve a dolgot, aki csak hümmögött meg hamogott, megjelentem Pesten a megadott időben a Fővárosi Autóbusz Társaság inas iskolájánál.

Gyalogoltam kilométereket az ismeretlen és idegen városban mert pénzünk nem volt se villamosra, se buszra, se HÉV-re, néha enni se.

Átvál kezdtek, hogy ez nem lesz könnyű, egyenruhát kaptunk, munkaruhát kaptunk még még egy ingyenjegyet az összes budapesti közjárműre. Később Anyám is kapott ingyen jegyet rajtam keresztül.

Igy kerültünk Budapestre.

Mintán, mint mondtam is előzőleg, autó szerelő lettem hivatalosan, ekkor mondta Anyám el az egész történetet.

Ma sem tudom, hogy ki volt, milyen pozícióban volt, él-e vagy mi lett vele de annyi bizonyos és biztos, százszor visszafizette a kölcsönt és kalocsai volt.

A pesti oldalon lévő autóbusz telepen kezdtem

(7)
a pályafutást, ketten dolgoztunk párban,
az egyik mindig leírással jobb volt mint a
másik mert az iskola az csak elmélet az
igazi u.n. tudás az a gyakorlatból jön,
évek múltával.

Jött a katonai szolgálat, amiben én úgy
vettem részt, hogy munkaszolgálatos lettem,
második világháborús egyenruhában, mert
valakinek és valahol ezeket az öreg ruhákat
el kellett használni. Egy darabig egy pilóta
kabátban pompáztam fehér ing és nyakkendő
nélkül. Komlón voltunk a bányában és
az ottani bányász szakszervezet követelte,
hogy minden ami egy bányásznak jár az
ezeknek a katonáknak is járjon, ha szemet
akarnak, hogy jöjjen a bányából. Így aztán
életbiztosításunk lett és fizetést kaptunk.

Persze az "arany élet" hamar elmúlt mert
így mi többet kerestünk mint a miránk
vigyázó "fegyveresek" tisztekkel, századosokkal
együtt, így aztán felszámították az ellátást,
a lakást, az egyenruha használatát, ^{meg} hirtelen
rendes katonai ruhát is adtak "kimenőre".

Még így is jobban álltunk anyagilag mint egy

(8)
rendes közkatona, amiből aztán a közeli
kocsmákban előbb utóbb verekedés volt/lett a
két katonai részleg között.

Egy Jugoszláv kém jött rendszeresen "látogatóba"
a jó isten tudja, hogy mit akart tőlünk
megtudni?

Jött egy alkalom Pestre menni építő iparba
dolgozni. Jelentkeztem én is mondván
nincs muskátli (ablakkal) a bányában és
így Pestre kerültem.

Egy külön cirkusz volt amikor Pesten vittek
minket keresztül a budai Hérhez, mert
a járőrelők az utcán kérdezték, hogy
honnan jövünk, orosz fogságból? mert
az egyenruhák rajtuk a második vilá-
gháború beliek voltak, kik hordanak ezeket
mostan, ha nem foglyok? Végre is az
örök megtiltották, hogy válaszoljunk a kérdésekre.

Szép salám volt a nyakkendő helyett, szóval
minden jól indult és egész jól is zárult mert
rövid hónapok múlva jött egy hivatalos
csökkentése a keleti hadseregeknek, a "nyugat
felé" szánt jó lépés a jó irányba jelzővel. Ammi
azt is jelentett hogy a pesti építőipari munka-
szolgálatosok leszerelenek !!!

(9)

A Csáky gróf aki kitöltötte a katonakönyve-
met beleírta, hogy közkatona lövész
voltam a katona évek alatt.

Ez az egész "üdvhadsereg" az arisztokratakból,
börtön töltelekekből és magamfajta kapita-
listákból állott. Persze ez amolyan kapital
nélküli kapitalista ellentmondás mert már
akkor az állam volt a kapitalista.

1956 őszén elhagytuk hazánkat, Anyu és
én, Kishungon 9. hónapjába volt állapotos
és így hátramaradt még vagy 19 évre
mire is sok kilincseles után Ő is csatta-
kozott hozzánk, özvegyen és leányával.

* Az elmúlt évek alatt itt Amerikában
sokat keseregtünk, nyüplödtünk, bosszankod-
tunk és általában sokat de nagyon sokat
tanultunk. Anyám megtanult angolul, meg-
tanult autót vezetni, megtanult gyárban
dolgozni majd megtanulta az itteni könyvelést
amivel aztán szépen leélte az életét.

Velem majd velünk volt és tanította az unoka-
kat, vigyázott rájuk és vitte őket mindenhol
ahova kellett menni velük.

Itt halt meg a házban, család körülötte és itt
van a katolikus temetőben, fekete sírköve van,

(10)

ahogy a kalocsai temetőben is fekete a sírkö-
ve az apám és legkisebb húgom sírján, kisebb ^{per}
Én hosszú ideig nem mertem megőszülni
mert apám elég hamar halt meg és így
én arra vártam, hogy eljussak odaig ameddig
Ő eljutott, ha ez megtörtént akkor lehet
arról szó, hogy nősüljek meg, gyerekek is
legyenek. Nagyon rossz volt támasz nélkül
lovagolni a levegőben ("golyafos").

Időközben kimondottan sokat tanultam a
szakmában, salyát műhelyem van. már
42. éve dolgozom benne de egyedül,
(mint egy elővájár). Feleségem van velem
mert kiegészítjük egymást, Ő az irodában
én a műhelyben tevékenykedve szeretjük
azt amit csinálunk.

Olyan autókra dolgozunk amit mások csak
hírből ismernek és talán nem is kerülnek
hozza közel életükben... (öntömjénezés?).

Amit az ismeretlen a kerítésen keresztül
mondott az még az is volt, ez a szakma kényeret
tud neked adni akárhol ezen a világon!

Százsor igaza volt!!

Itt iskolába jártam esténként de teljesen
nem fejeztem be a tanulmányaimat, a számtan

mindig untatott de az algebra az aztán becsukta az ajtót. Végző fokon egy csomó oklevelem van/lett műszaki vonalon, van egy szakmám amivel aztán idáig jutottam.

Igy kissé többre vittem mint Édesapám mert az ő egyetemi végzettsége is rövidre sikerült és szakmája sem volt.

Az én egyetememet Orange County College-nak hívják, fotószakon, üzleten majd anélkül ügyködtem. Szerettem az iskolát az algebraig.

Feleségem Görög ciprusi lány, ő a Long Beach-i egyetemen végzett, üzleti szakon (algebrával együtt).

Két fiúuk van, Gregory Jr. és Anthony, mindkettő egyetemet végzett.

A végző tanulás az az, hogy nem vagyok és voltam kipécézve még ha néha úgy is éreztem. A világon sok emberrel hozott össze a sors akik elvesztették mindent különböző okok, jelszók, világvégések miatt. Kezdve talán a történelem elejétől idáig. ~~Itt~~ Mindig is és mindenkor a remény megmarad és nem lehet, nem szabad soha feladni (föladni)...

A TÖK örökös tagja vagyok (tartson össze kalácsa), ez egy születéssel járó adottság, ~~de~~ és nem is

lehet pénzért venni, bele kell születni és jó érzéssel tölt el mindig ~~mindig~~

a két törvényi templom, a Duna és hát a Vajasa ~~előttem~~ van, egy képzelet beli kép a gyerekkorból.

Anyám Olaszországba ment, az olasz barátja megkeresett és talált minket Bécsben.

En elindultam a magam útján. Elképzeletesen volt de persze csak elmélet, hogy ez az új szabad nyugat mit jelent és mit ~~ajánl~~ ajánl nekem. A vége ^{az} az lett, hogy semleges országba megyek talán az lesz jobb.

Igy kerültem Svédországba. Amíg meg nem tanultam a Swed nyelvet valahol dolgozni kellett amíg annyit tudok ezen a nyelven, hogy a műhelybeni munkalapot el tudjam olvasni és a szakmai nyelvet értem a hétköznapi ~~nyelvi~~ nyelv mellé. Ugyanis két nyelv ^{az} amit kell tudni egy szakmunkásnak. Az első ment elég gyorsan, a Nobel Alfred gyárban dolgoztam ahol sok magyar is volt, itt, veszeltem át az időt tanulni a Svedet

Mintán tudtam írni, olvasni meg a szakmai kifejezéseket is megtanultam elkerültem a fegyvergyárból vissza a szakmámhoz. Egy Volvokat javító műhelyben kezdtem dolgozni, egy kis városban, kb. akkorában mint Kalocsa volt.

Svédország egy különleges valami, királlyal az élen Szocial Demokratákkal és a szélső baloldali Kommunista Pártal kevert koalíció volt az ~~akkor~~ ország akkor.

Rövid tartózkodásom alatt, $2\frac{1}{2}$ év, lassan beleszoktam abba, hogy a politika az egy boszorkány konyha és a konyhában mindenki hazudik.

Egy kis zökkenő jött az idillikus állapotba, minden hűszo vona nélkül államosították az ország legnagyobb hajóépítő cégét. A volt tulaj, mintán mégis csak "szabadok" vagyunk, külföldre utazott, felkereste azokat akiknek hajókat gyártottak és közölte velük, hogy mi történt a gyárral. Majdnem a 100% visszavonta a rendeléseket és az egész egy rossz álmún módon zátonyra futott. A hajó vázák ott álltak mint egy csontváz

és az állam nem tudta fedezni a kiadásokat munkások, anyagrendelések, bérek sőt nyugdíjak is megálltak. Az állam visszahívta a volt tulajt és megegyezést alapáltak össze de gyorsan. Ez fölgyújtotta a szememet és mintán nem volt egy barackfa ami alatt megnyugvást találtam volna, felmondtam az állást, vonatra ültem és Olaszországba utaztam, talán, ha Anyámmal beszéllek az egy segítség lesz?

Egy még rosszabb helyzet fogadott, Anyám közölte velem, hogy a régi barátság felbomlottan van és bizony jobb lenne, ha Ő innen elmenne valahova, akárhova, ha nem holnap de rövid időn belül.

Igy történt aztán, hogy beadtuk a kérvényeket Anyámnak Olaszországban nekem meg visszamenve Svédországba a Svéd hatóságoknak, hogy kivándorolni szándékozunk és az útirány az a USA lenne.

Igy kerültünk Amerikába, egy keceli osztálytárs segítségével, mintán erre felé nem volt más aki segített volna ebben a lépésben.

Cleveland városban, Ohio államban kezdődött

(15)
a nyelvtanulás, letelepedés és a keresves
realitás felismerése, hogy így a magyar
mint a svéd nyelv az csak helyi használatra
jó, ha akarnak boldogulni angolul kell tudni.
Clevelandnek van egy illetve két részlege
ahol annyi a magyar, hogy "magyar
negyednek" mondják ^{hiszen a részlet} és a boltok ajtaján
tábla van ami mondja, hogy beszélünk
angolul!! A két negyed az a keleti
és a nyugati részén van a városnak.

Az 1919, az 1944 és az 1956 keverve
él így a keleti mint a nyugati részeken
és törni az angolt, ha valamire akarsz
menni nem segít rajtad más mint a
költözködés megint.

Így kerültünk a Csendes Óceán partjára
a nyugati végén az államoknak.

Nekem egy álom, nincs rozsdá az autókban
se alul se felül, ha lazítasz valamit
azt kézzel le lehet venni vagy csavarni,
nem kell levágni hidegvágóval vagy hegesztő
apparátussal. Szóval tiszta álom... dolgozni
a szakmában.

Ennyit tudok mondani kissé röviden

(16)
talán nem is szükséges nyújtani a
leírtakat mint egy tésztát minden
irányban a sodrófával, meg őszintén
az idő az mindent szépít múlásával és
az emberi agy meg szeret visszaemlékezni
a jó emlékekre csupán. Így a családok
kiküszöbölések, kiközösítések szinte
mintha meg sem történtek volna, az
elmúlt lassan ködberész...

Üdvözléssel : Guci

KFL.VIII.8.74.